

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa T. S.A. w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
z udziałem zainteresowanych Krajowej Izby Gospodarczej Elektroniki i
Telekomunikacji w W. oraz P. sp. z o.o. w W.
o określenie warunków współpracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w
dniu 15 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 czerwca 2017 r., sygn. akt VI ACa (...)

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądzą od Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej na rzecz T. S.A. w W. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 czerwca 2017 r. Sąd Apelacyjny w (...) w punkcie pierwszym zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w W. – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 6 października 2015 r. w całości w ten sposób, że uchylił decyzję Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej nr DHRT-(...) z 15 grudnia 2011 r. oraz obciążył powoda i zainteresowanego kosztami procesu za obie instancje.

Sąd Apelacyjny, powołując się na dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazał, że Prezes UKE uchylił się od rozstrzygnięcia sporu między

przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi, a zaskarżona decyzja została wydana bez podstawy prawnej i narusza art. 28 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. 2018, poz. 1954 ze zm., dalej: p.t.).

Skargę kasacyjną od tego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. czy w świetle art. 28 ust. 1 i 8 p.t. w zw. z art. 30 ust. 1 p.t. i w zw. z art. 31 ust. 2 pkt 3 lit. a) i ust. 3 pkt 5 lit. b) p.t. w zw. z art. 41 ust. 1 p.t. i art. 71 p.t., a także w związku z art. 30 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. UE L z 24 kwietnia 2002 r.) oraz w związku z art. 20 ust. 1 dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) (Dz.U. UE L z 24 kwietnia 2002 r.) Prezes UKE jest zobowiązany do władczego określenia wysokości stawki hurtowych rozliczeń dotyczących usługi przeniesienia numeru w sytuacji, gdy na stronach zaangażowanych w realizację tej usługi nie ciążyą tzw. kosztowe obowiązki regulacyjne, nie ciąży obowiązek prowadzenia rachunkowości regulacyjnej, a zastosowanie tzw. metody benchmarkowej, tj. opłat stosowanych na porównywalnych rynkach, jest niemożliwe z uwagi na brak porównywalnych rynków poddawanych ocenie, jednakże na podmiotach tych ciąży wynikający z przepisów prawa obowiązek realizacji usługi przeniesienia numerów, obowiązek ten jest realizowany, a przedsiębiorcy ci – domagający się ustalenia warunków rozliczeń przez Prezesa UKE, a następnie kwestionujący rozstrzygnięcie negatywne w tym zakresie – nie przedstawiają jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że żądane przez nich opłaty za wzajemne korzystanie z połączonych sieci związane z realizacją usługi przenoszenia numerów między sieciami uwzględniają ponoszone przez nich koszty.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie w całości, wnosząc jednocześnie o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało, wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 listopada 2017 r., III SK 13/17 oraz z 29 listopada 2017 r., I CSK 216/17).

Sąd Najwyższy wskazuje, że wykładnia przepisów objętych wnioskiem o przyjęcie skargi kasacyjnej została już dokonana w postanowieniach Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2015 r., III SZ 3/15 oraz z 18 sierpnia 2015 r., III SZ 5/15. Zgodnie z przyjętą tam wykładnią organowi regulacji rynku telekomunikacyjnego przysługuje prawo do odmowy określenia wzajemnych rozliczeń pomiędzy operatorami telekomunikacyjnymi w sytuacji, gdy sprawa poddana mu pod rozstrzygnięcie nie jest sprawą sporną w rozumieniu art. 27 ust. 2 p.t., bądź gdy zmiana umowy o dostępie telekomunikacyjnym we wnioskowanym zakresie byłaby sprzeczna z art. 28 p.t. Organ nie może zatem, niezależnie od trudności dowodowych lub stopnia skomplikowania konkretnej sprawy, wydać decyzji odmawiającej określenia warunków wzajemnej współpracy między przedsiębiorcami, jeżeli pomiędzy operatorami toczy się spór w zakresie dostępu telekomunikacyjnego, który został poddany Prezesowi UKE pod rozstrzygnięcie w rozumieniu art. 27 ust. 2 p.t., a jego rozstrzygnięcie wymaga dokonania zmiany dotychczasowej umowy o dostępie telekomunikacyjnym lub zastąpienia jej decyzją.

Oceny tej nie zmieniają argumenty powołane przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, dotyczące braku współdziałania powoda i pozostałych operatorów telekomunikacyjnych z organem regulacyjnym w wyjaśnieniu istotnych okoliczności faktycznych sprawy. Pozwany wskazuje, iż z art. 20 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i

Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. UE L z 24 kwietnia 2002 r.) wynika, że jeżeli w związku z istniejącymi obowiązkami wynikającymi z niniejszej dyrektywy lub dyrektyw szczegółowych dojdzie do sporu między przedsiębiorstwami udostępniającymi sieci lub usługi łączności elektronicznej w państwie członkowskim lub do sporu między takimi przedsiębiorstwami a innymi przedsiębiorstwami w państwie członkowskim korzystającymi z obowiązku zapewnienia dostępu lub wzajemnych połączeń wynikającego z niniejszej dyrektywy lub z dyrektyw szczegółowych, krajowy organ regulacyjny na wniosek którejkolwiek ze stron i bez uszczerbku dla przepisów ust. 2 wydaje wiążącą decyzję celem rozstrzygnięcia sporu w jak najkrótszym terminie, a w każdym razie w terminie nieprzekraczającym czterech miesięcy, chyba że zachodzą wyjątkowe okoliczności. Dane państwo członkowskie wymaga, aby wszystkie strony sporu w pełni współpracowały z krajowym organem regulacyjnym.

W niniejszej sprawie nie miała jednak miejsca sytuacja braku współpracy powoda i pozostałych operatorów telekomunikacyjnych z Prezesem UKE, a jedynie skarżący ocenił ją jako niewystarczającą. Nadto z powołanego przepisu wynika, co prawda, obowiązek państwa członkowskiego stworzenia podstaw do efektywnej współpracy przedsiębiorców telekomunikacyjnych z organem regulacyjnym w zakresie rozstrzygnięcia sporu, lecz nie wynika z niego, aby brak współpracy stron postępowania zwalniał organ regulacyjny z powinności rozstrzygnięcia tego sporu. Zgodnie bowiem z art. 20 ust. 2 dyrektywy ramowej, państwa członkowskie mogą przyjąć przepisy umożliwiające krajowym organom regulacyjnym odstępnie od rozstrzygnięcia sporu za pomocą wydania wiążącej decyzji, jeżeli istnieją inne mechanizmy, w tym mediacja, mogące lepiej i w krótszym czasie przyczynić się do rozstrzygnięcia sporu. Tymczasem w analizowanym stanie faktycznym przepisy p.t. nie przewidują możliwości odstąpienia przez organ regulacyjny od rozstrzygnięcia sporu decyzją administracyjną.

Podstawy takiej nie stanowi również art. 30 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej, który przewiduje, że krajowe organy regulacyjne zapewniają, aby ceny ustalane przez operatorów lub dostawców usług związane z przenoszeniem numerów były zorientowane na koszty oraz, aby bezpośrednie obciążenia

abonentów, jeśli takie są, nie zniechęcały abonentów do zmiany dostawcy usług. Przepis ten dotyczy bowiem cen usług związanych z przenoszeniem numerów świadczonych konsumentom (por. wyrok TSUE z 13 lipca 2006 r. w sprawie C-438/04 Mobistar SA vs. Institut belge des services postaux et des télécommunications IBTP), a nie cen usług hurtowych, które świadczą sobie wzajemnie przedsiębiorcy telekomunikacyjni. Po zmianie art. 71 ust. 3 p.t. wynikającej z ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2009, nr 85, poz. 716) od abonenta nie pobiera się opłat za przeniesienie przydzielonego numeru. Prawo krajowe przewiduje więc rozwiązanie korzystniejsze dla abonentów, niż jest to wymagane w prawie europejskim.

Zagadnienie prawne, sformułowane przez pozwanego jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zostało już zatem przez Sąd Najwyższy rozstrzygnięte. Sąd Najwyższy w niniejszym składzie nie dostrzega przy tym okoliczności przemawiających za odstępieniem od linii orzeczniczej wytyczonej postanowieniami Sądu Najwyższego z 15 listopada 2017 r., III SK 13/17 oraz z 29 listopada 2017 r., I CSK 216/17.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej wniesionej przez pozwanego do rozpoznania oraz zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800 ze zm.) zasądził od Prezesa UKE na rzecz powoda kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.